

Sygn. akt II Ka 196/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Łaszczych

Sędziowie: SSO Wiesław Oryl

SSO Michał Pieńkowski (spr.)

Protokolant: Dorota Dziczek

przy udziale Adama Kolbusa Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ostrołęce

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2013 r.

sprawy **P. W.** oskarżonego o czyn z art. 178a § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wyszkowie VI Zamiejscowy Wydział Karny w Pułtusku z dnia 23 maja 2013 roku

sygn. VI K 309/13

orzeka:

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż w pkt III wysokość należnej od oskarżonego opłaty zmienia na kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 196/13

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Pułtusku oskarżył P. W. o to, że w dniu 5 sierpnia 2012 r. w miejscowości N. woj. (...) w będąc w stanie nietrzeźwości 0,71 mg/l i 71 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierował rowerem po drodze publicznej, to jest o czyn z art. 178a § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Wyszkowie VI Zamiejscowy Wydział karny w Pułtusku wyrokiem z dnia 23 maja 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. VI K 309/13 uznał oskarżonego P. W. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu, z tym, iż ustalił, że drugi wynik pomiaru alkoholu w wydychanym powietrzu wynosi 0,71 mg/l i za to na podstawie art.178a § 2 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 (piętnastu) złotych, na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia rowerów na okres 2 lat oraz zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym kwotę 90 złotych tytułem wydatków i kwotę 300 złotych tytułem opłaty sądowej.

Apelację od powyższego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze wniósł oskarżony P. W.. Oskarżony zarzucił wyrokowi rażąco niewspółmierność kary i wniósł o zmianę wyroku i obniżenie kary grzywny do wysokości 20 stawek dziennych. Oskarżony wskazał, iż w stanie nietrzeźwości przejechał tylko odcinek około 50 metrów i podał, że takie zachowanie z jego strony już się nie powtórzy. Ponadto wniósł on o umożliwienie mu kierowania rowerami bo nie będzie miał czym dojechać do pracy, do której musi przebyć odległość 7 km.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżonego okazała się o tyle zasadna, że skutkowałą zmianą wyroku w zakresie wysokości opłaty jaką Sąd I Instancji obciążył oskarżonego. Sąd Rejonowy w Wyszkowie VI Zamiejscowy Wydział Karny w Pułtusku w pkt III wyroku zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem opłaty. Z uzasadnienia orzeczenia wynika, że Sąd w tym zakresie orzekł na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Zgodnie jednak z tym przepisem skazany na karę grzywny obowiązany jest uiścić opłatę w wysokości 10%, a w razie orzeczenia grzywny obok kary pozbawienia wolności w wysokości 20% od kwoty wymierzonej grzywny. W niniejszej sprawie wymierzono oskarżonemu P. W. samoistną karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 15 złotych. Dlatego też w myśl art. 3 ust. 1 cytowanej ustawy powinien on uiścić opłatę w wysokości 10% od orzeczonej kwoty grzywny, a więc w wysokości 150 złotych.

W ocenie Sądu apelacja oskarżonego P. W. co do wysokości orzeczonej kary grzywny jak również orzeczonego wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia rowerów jest niezasadna i na uwzględnienie nie zasługuje.

Orzeczenie zakazu kierowania pojazdami określonego rodzaju w myśl art. 42 § 2 k.k. było obligatoryjne. Sąd Rejonowy orzekając wobec oskarżonego jedynie zakaz prowadzenia rowerów powyższy środek karny wymierzył w najłagodniejszej postaci zakazując oskarżonemu jedynie prowadzenia pojazdów tego rodzaju jakim kierował on w chwili popełnienia przestępstwa. Określając czas trwania tego środka Sąd I instancji słusznie kierował się znacznym stopniem nietrzeźwości oskarżonego. Fakt, iż po orzeczeniu takiego środka oskarżony nie będzie miał możliwości dojazdu do pracy w żaden sposób nie może przemawiać za odstąpieniem od orzekania obligatoryjnego środka karnego. O konieczności dojazdów do pracy oskarżony P. W. powinien bowiem pomyśleć zanim wsiadł na rower i kierował nim w stanie nietrzeźwości.

W ocenie Sądu twierdzenia oskarżonego P. W. jakoby orzeczonej wobec niego kara grzywny była rażąco surowa są zupełnie niezasadne. Sąd wymierzył bowiem oskarżonemu karę najłagodniejszego rodzaju odstępując od wymierzania mu kary pozbawienia wolności lub ograniczenia wolności. Przy jej wymiarze Sąd wskazał, iż oskarżony znajdował się w znacznym stopniu nietrzeźwości i mimo pełnej świadomości stanu w jakim się znajdował wsiadł na rower i poruszał się jedną z głównych ulic (...) w porze znacznego natężenia ruchu. Ponadto przy wymiarze kary Sąd Rejonowy wziął pod uwagę, iż oskarżony jest już osobą 6-krotnie karaną, w tym również za przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i art. 244 k.k. Powyższe okoliczności jednoznacznie świadczą, iż brak jest podstaw orzeczenia wobec oskarżonego kary grzywny w proponowanej przez niego wysokości 20 stawek dziennych gdyż kara w takiej sytuacji byłaby rażąco łagodna. Fakt przejechania przez oskarżonego jedynie niewielkiego odcinka drogi również w żaden sposób nie może być okolicznością przemawiającą na jego korzyść gdyż przejechania dłuższej drogi uniemożliwili mu jedynie funkcjonariusze policji zatrzymując go do kontroli drogowej. Gdyby oskarżony nie został zatrzymany przez policję to z pewnością w dalszym ciągu poruszałby się rowerem w stanie nietrzeźwości.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy w Ostrołęce na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok w pkt III w ten sposób, że wysokość należnej od oskarżonego opłaty zmienił na kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.